

TOM SKJEKLSÆTHERS PERSONLIGE HYLLEST TIL STEINAR ALBRIGTSEN SOM VANT ÅRETS ÆRESPRIS UNDER FJORDING 2026.

Tom Skjeklesæther er også nesteleder i Norsk Americana Forum som deler ut prisen.

I 1986 var min gode venn, og journalist-kollega, Herman Willis, og jeg på countryfestivalen i Stavanger, med giganter som Johnny Cash og George Jones på plakaten.

Den helga tok Willies meg med til pizza-restauranten Dickens for å høre en bekjent av ham fra Tromsø, som hadde trubadurjobb der i forbindelse med festivalen.

Der viste det seg at Steinar Albrigtsen hadde en tilnærmet ensyklopedisk oversikt over musikken til Merle Haggard. Steinar Albrigtsens gjennomførte det som i praksis var en komplett Best of Haggard-konsert for oss mens vi satte til livs pizzaen.

Dette var en av de gangene da uttrykket «Jeg trodde ikke mine egne ører» er den språklig korrekte formuleringen.

Herman kunne fortelle meg at Steinar hadde spilt helt siden tidlig 1970-tall, ofte sammen med kameraten Jørn Hoel, som på dette tidspunktet allerede hadde rukket å få sitt store gjennombrudd.

Fire år senere var det Steinar Albrigtsens tur.

Albumet *Alone Too Long* kom i 1990 og solgte. Og fortsatte å selge. Hele veien til 180 tusen.

Ved siden av Steinars udiskutable stemmeprakt, var det det faktum at materialet på plata var kurttert av en med usedvanlig god smak, som var vinnerformulaen.

Steinar gjorde sanger av blant andre norsk-amerikanske Erik Moll, Jonas Fjeld og Hugh Moffatt.

Moffatt var kjent for sangen «Old flames cant hold a candle to you».

Moffatt skrev «Till the morning comes» sammen med Fjeld, sangen flyttet inn på norsk radio. Man kunne tilføyd, *the rest is history*.

Men Steinar Albrigtsen spilte for kjærligheten til musikken før han ble kjent og han har fortsatt med akkurat det i de drøye 35 årene som har gått.

Steinar og jeg har ofte diskutert rekkefølga på hva som skjedde next, etter det massive gjennombruddet med *Alone too Long*.

Det som er et faktum er at Steinar møtte den amerikanske sangeren og låtskriveren Tom Pacheco, og selv sagt bondet de trubadurene.

Dermed var Pacheco representert med fire sanger på oppfølgeralbumet, *Bound to Wander*, i 1992 og i 1993 laget Steinar og Tom Pacheco albumet *Big Storm Coming* sammen. Alt sammen til fortsatt stor glede for radiostasjoner og et stort konsertpublikum.

Midt oppe i alt dette var Steinar Albrigtsen nestor i det som ble kalt den norske roots-bølga, som også telte nykommere som Hellbillies, Eriksen og *Somebody's Darling*.

Jeg var involvert i *Somebody's Darling*, som i den første fasen var en trio bestående av Liz Tove Vespestad, Tine Valand og Geir Sundstøl.

Det sier alt som trengs å sies om Steinar Albrigtsens raushet som menneske og artist at han tok seg tid til hjelpe *Somebody's Darling* med å få et gjennombrudd, samtidig som han skjøttet oppgaven som norsk superstjerne og førstedivisjons kjendis.

I en viss forstand kan man dele opp artister i to kategorier. De som gjør seg gjeldende i en kort periode, og de som er «lifers».

Steinar Albrigtsen er nærmest definisjonen av det siste.